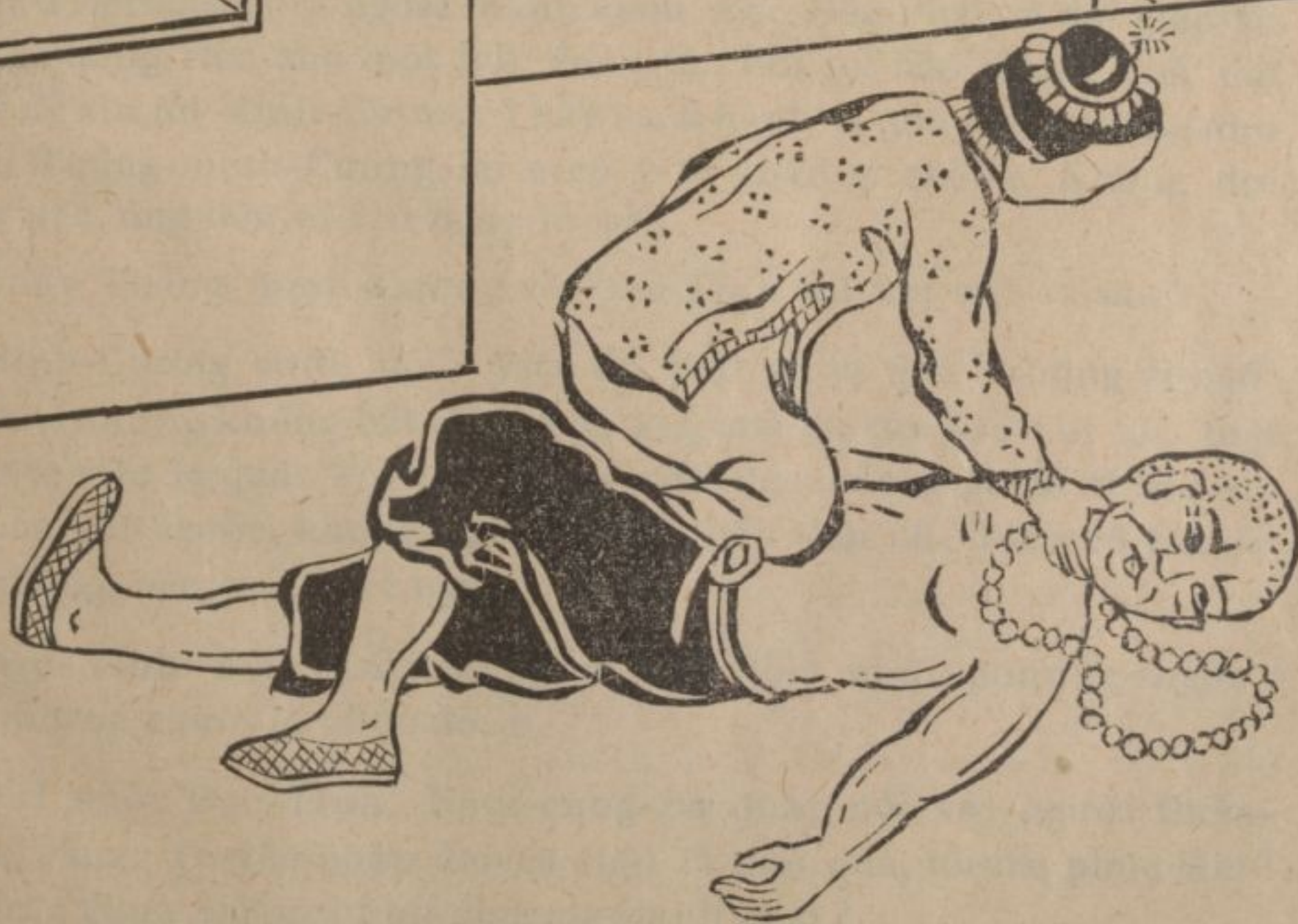


THIẾU - LÂM NỮ - HIỆP

(Võ-thuật kỳ-tình tiểu-thuyết)

Ngã
hồ
cầm
dương



Éditions Minh - Phương, 13. Rue du Coton, Hanoi
PHỤ - BẢN

THIÊN - LÂM - NỮ - HIỆP

(Vô-thước kỹ-tính (lâm-thuyết))

Ngã
Kỳ
Côn
Đường



ác xưa ; hai nữa là đối với Thắng-công vẫn có cảm-tình, không mất hòa-khí chút nào. Như thế có phải nhất cử lưỡng tiện không ? Nếu phụ-thân không nghe nhời con khuyên can, sợ sau có điều hối hận.

Nói lại khi Thắng-minh-Cương nghe xong nhời Tiêu-Sĩ, thật là không ngờ có thể. Xưa nay ông vẫn biết Tiêu-Sĩ là một đứa tham-quan hay tác uy tác phúc, nhưng vì con thứ hai ông làm việc ở võ-ban dưới quyền y, cho nên ngoài mặt vẫn giữ hòa-khí. Việc gì cũng giả diếc không can thiệp đến. Nên đã hơn mười năm, vẫn không có điều gì lời thối cả. Tiêu-Sĩ tuy nhiên tàn-bạo, nhưng biết Thắng-minh-Cương là một nhân-vật không vừa, nên thường thường gặp ngày tư-tết, cũng vẫn có đi lại. Minh-Cương cũng có lúc đến phủ đáp lễ, cũng có lúc không.

Nhời nói dịu-dàng của Tiêu-Sĩ làm cho Minh-Cương ngạc nhiên, nghĩ thầm trong bụng : Thắng này xưa nay không phải là người thế này. Hôm nay đột nhiên lại ăn nói công-minh thật là lạ quá !

Đương lúc Minh-Cương trong bụng nghi nghi, hoặc hoặc, bần-tĩnh, thì bọn đả-thủ khiêng đại giáo-sư, Đắc-Phát và thầy đệ nhị giáo-sư tới nơi. Tiêu-Sĩ liền truyền đem bọn đả-thủ hạ ngục, đem thầy Trình-Mãnh ra ngoài thành chôn. Còn Đắc-Phát và đại giáo-sư thì y mắng riếc cho một hồi thậm tệ. Rồi gọi bảo người nhà đặt tiệc đề xin lỗi Minh-Cương. Thấy cách hành-vi quá chính-đáng như thế, Thắng-minh-Cương lại e có ý-tứ khác gì chẳng. Không đợi bày tiệc, ông liền cáo từ ngay ra về.

Thấy Thắng-minh-Cương về, Đạo-Tĩnh vội hỏi việc ra sao ?

Minh-Cương cười, nói : Việc đó thật là lạ quá ! không ai ngờ. Chẳng những không bắt tội hai gã kia, mà lại còn nói xin lỗi, thật là một việc lạ quá. Tôi vẫn tưởng việc đó chắc Tiêu-Sĩ thẳng tay tàn ác như trước, không ngờ y lại đổi hẳn thói cũ. Tôi e có ý khác gì chẳng, nên cáo từ về ngay.

Đạo-Tĩnh nói : Lỗi mãi phải biết lỗi, nhời phương-ngôn : « Nhường người là phúc đó. »

Dứt nhời Đạo-Tĩnh, Nam-cung-Bá quay nói với người thiếu-niên rằng : Quyền-pháp đại-ca thật là giỏi quá, tôi bái phục lắm ! Nhưng chưa biết quý-tính phương-danh là gì ?

Người thiếu-niên hơi đỏ mặt đáp : Tôi họ Lê, tên gọi Hồng-Ngọc.

— Đại-ca là người tài giỏi, xem điệu-bộ như ở trong phái Thiếu-lâm ra. Đại-ca có phải là người cùng phái với chúng tôi không?

Nghe hỏi thế, người thiếu-niên mặt lại đỏ lên như gấc, ngượng-ngịu đáp : « Phải ».

Nam-cung-Bá sắp sửa nói, thì Côn-Luân hỏi luôn ngay : Ngô-huynh đã « tham-bái lư-hương » chưa ? Ngừng một lúc, người thiếu-niên đáp : Chưa, tôi chưa « phục sự hương-hoa. »

Côn-Luân trong bụng kinh ngạc, vội hỏi : « Túc-hạ chưa tham-bái, sao lại xưng là người trong phái chúng tôi?..

Chưa dứt nhời Côn-Luân, thì xịch ở trên nóc nhà có tiếng người cười, nói : Đừng giấu ! đừng giấu ! để làm... Cả nhà ngạc nhiên. Bấy giờ từ trên nóc nhà nhảy xuống hai người con gái. Đạo-Tĩnh vội hỏi : Yển nhi, con ở đâu đến đây thế ?

Hai người con gái ấy không phải là ai xa lạ.

Đó là Tào-phi-Yển và Cao-thực-Thánh.

Hai nàng ở đâu đến ?

Nguyên hôm Cao-thực-Thánh mang tiền thuế đến Hoài-an rồi quay về. Đến hiệu Tam-tiêu ở Trấn-giang cùng Phi-Yển lại hội họp. Hai người bàn tính kế hoạch để đến núi Lao-sơn. Thực-Thánh nói : Hai chúng ta đi đến trước, đừng có lỡ mãng, phải rất cẩn thận thăm dò tin tức, rồi sau sẽ tùy cơ làm việc.

Bàn định xong, hai người đêm đi đến điện Đồng-nhạc núi Lao-sơn, thu hình nép ẩn trên xối nhà. Ngồi chờ đến nửa giờ mới nghe tiếng nói : « Nguyên-Tĩnh, đi gọi Lê-liễu-Đầu lại đây để ta hỏi có chút việc ». Thấy một người vàng giả, rồi đi ra lối sau.

Thực-Thánh và Phi-Yển nhòm xuống thấy có một mình Phi-Long sư-thái, ngồi bắt chân chữ ngũ ở trên ghế, mặt đầy vẻ giận. Một lát một đầu-đà mặc áo mùi huyền đưa một người thiếu-niên đẹp dễ đến. Phi-Long cười nhạt, nói : Bản-lĩnh của ngươi bây giờ hơn ta nhiều lắm rồi ! Ngươi có cướp lấy bạc thuế thì ngươi cũng phải bảo trước ta một nhời chứ ! Bà vừa nói đến đó, thì người thiếu-niên vội vàng nói ngay : Thừa sư-phụ, nhời đó ở đâu ra thế ? Bạc thuế, con không có một đồng một chữ nào.

Nổi giận, Phi-Long sư-thái nói : Tốt lắm ! tốt lắm ! Ta không cãi với ngươi làm gì. Ta đã hỏi qua gã giải-tiêu là Tôn-như-Buru, y nói bị ngươi cướp trước ta một lát, vậy không phải ngươi thì còn ai

vào đây nữa? Ranh con già mồm kia, người mang bạc thuế ấy đi đâu? Ta hẹn cho người trong ba ngày phải đi mang về đây, nếu thiếu một đồng một chữ nào, người sẽ biết tay ta.

Hốt nhiên bị oan-uổng như thế, Lê-hồng-Ngọc trong lòng uất ức, nhưng không biện-bạch gì nữa, chỉ đành nói : Sư-phụ bảo thế nào con cũng phải chịu, để cho con ba ngày, con đi tìm cướp món khác, trừ phương pháp đó, con không còn có kế gì nữa.

— Mặc ý, mặc ý, Người mang đủ số tiền ấy về đây giao giả ta, thì ta là sư-phụ người, nếu không thì ta cùng người sẽ không còn tình thầy trò gì nữa, mà ta cũng vẫn đòi người số tiền ấy, nếu thiếu nửa đồng thì tính mệnh người không toàn được. Ta sớm biết người là quân bất-lương, thì người không khi nào được ở trước mắt ta.

Nghe xong, giọt lệ nhỏ sa, Lê-hồng-Ngọc đành cúi đầu lui ra về buồng mình, khóc lóc nửa ngày, chợt nghĩ ra được một kế.

Nguyên nàng biết đã lâu rằng quan phủ Từ-châu, Tiêu-Sĩ, là người tham nhũng, có nhiều tiền bạc. Nàng định đến cướp lấy về đền cho Phi-Long khỏi giận. Chủ ý đã định, đêm nàng liền ra đi. Đến Từ-châu giờ đã sáng rõ, Lê-hồng-Ngọc vào hiệu Tứ-Long trọ, thì xảy ra sự đánh nhau lộn thoi ở trên.

Sau khi Lê-hồng-Ngọc ra đi thì Cao-thực-Thành và Tào-phi-Yến cũng khởi hành đến Từ-châu.

Thấy Phi-Yến cùng một người con gái lạ mặt nữa ở trên nóc nhà nhảy xuống, Đạo-tĩnh lấy làm lạ, vội hỏi đầu đuôi. Phi-Yến bày tỏ một hồi, cả nhà mới hiểu minh-bạch.

Rõ câu truyện, Thăng-minh-Cương nói với Lê-hồng-Ngọc rằng : Lê cô-nương, cô là một người nhân-tài như thế, mà chịu khuất ở dưới quyền thế kẻ cường-bạo, tôi thật lấy làm tiếc cho cô. Chẳng nói gì xa xôi, chỉ nói ngay danh-dự của lệnh-sư, hiện nay bại hoại không biết chừng nào. Trong phái Thiếu-Lâm xuất hiện một người xấu như thế, thật mất thể-diện nhiều lắm.

Lỗ-côn-Luân tiếp luôn nói : Hôm trước đây hai thầy trò tôi gặp ngài ở trên đường Vận-hà, sau sư-phụ tôi nói, tôi mới được biết. Hai thầy trò được thoát là may lắm. Tôi xét nghĩ không biết tâm-địa ngài ra làm sao? Những người trong phái chúng ta đều có nghĩa-khí phi thường cả, hoạn nạn cùng giúp đỡ nhau. Duy chỉ có ngài là không nghĩ gì nghĩa-khí, lại đem lòng tàn hại người đồng

phải, đồng-loại như thế, nếu không tìm cách khu trừ, thì tai vạ xảy ra sau này chưa biết đến thế nào.

Nghe xong, sức động lòng tức giận, Lê-hồng-Ngọc nói: Chỉ cần các ngài giúp tôi một tay, tôi tình-nguyện làm nội-ứng.

Đạo-Tĩnh nói: Lê cô-nương nói thế cũng phải, nhưng ngài có thanh kiếm « Phi-âm », lợi hại phi thường, bọn ta đến trăm người cũng là uổng mạng, không làm gì nổi ngài.

Cúi đầu nghĩ-ngợi một lúc, Lê-hồng-Ngọc đáp: Nói đến thanh kiếm ấy, thật là một việc khó lắm. Hiện bây giờ thanh kiếm không để ở núi Lao-son. Để tôi về giò xem chỗ để kiếm ấy ở đâu, rồi sau sẽ liệu.

Đạo-Tĩnh nói: Như thế thì được lắm.

Lê-hồng-Ngọc lại nói: Bây giờ tôi chưa có số tiền mang về nộp giả ngài.

Thắng-tam-Xuân tiếp luôn: Lê-cô, sao không mượn kẻ để dùng kẻ?

— Cứ như chị nói thì làm thế nào?

— Bây giờ chị về núi, nếu ngài hỏi tiền bạc, thì chị nói thực rằng: sư-tổ bọn tôi sai hai chị Cao, Tào cướp lấy mang về núi Thê-hà, nên chị không giám đến đó lời thôi. Làm như thế thì gây việc lên to chưa biết chừng nào.

Gật đầu, Lê-hồng-Ngọc nói: Kế đó phải lắm, tôi xin y theo kế đó mà làm thôi. Nhưng độ trong mười ngày nữa, tôi phải cần một người biết thủy-công thật giỏi.

Lăng-đạo-Tĩnh nói: Cô muốn cần một người biết thủy-công à? Cái đó không khó. Con Vân-Phượng nhà tôi tuy thủy-công chưa được mười phần tinh-sảo, nhưng cũng có thể dùng được. Ngày mai tôi cho gọi nó đến, nhưng đến địa-phương nào để gặp cô-nương?

— Không thể hội ở trên núi được. Dưới chân núi Lao-son về phía đông-bắc có một cái khe nhỏ, bên cạnh có một tảng đá phẳng như giường, đây người ta ngồi chơi câu cá. Cứ ngày ngày vào khoảng giờ mùi tôi xuống ngồi đấy đợi chị ấy thì rất tiện.

— Như thế thì hay lắm.

Lê-hồng-Ngọc nói với mọi người rằng: Bây giờ xin thứ cho tôi không hầu tiếp các vị. Nếu tiệc xong mới về, sợ ngài sinh nghi, thì việc lại khó. Nói xong, Lê-hồng-Ngọc từ biệt mọi người, bước ra về.

Đạo-Tĩnh nói với Minh-Cương rằng: Mấy khi được một cơ-hội tốt như vậy, chúng ta phải thừa dịp mà trừ ngài đi mới được.

Minh-Cương nói: Nhời gã họ Lê này chưa biết thật hay giả.

— Không nên đa nghi, chúng ta cứ xem cảnh-ngộ Lê-hồng-Ngọc mà xét đoán, thì quyết không phải y nói dối...

Hai người đương nói truyện, xịch nghe thấy ở trên nóc nhà tiếng cười khanh-khách một hồi, rồi có người tiếp luôn: Quân tù-tặc giỏi thật! Ở đây nghe trộm cái gì?

Nghe rõ tiếng nói Thông-Tuệ, Đạo-Tĩnh chạy ra sân gọi hỏi: Có phải Thông-Tuệ đại-sư đấy không?

Người trên nóc cười, đáp: Chính phải tôi đây.

Dứt nhời người nhảy xuống. Thấy Thông-Tuệ cắp ở nách một tiều-hòa thượng, Lăng-đạo-Tĩnh vội hỏi là người nào. Thông-Tuệ cười, nói: Các ngài vô ý quá! Ở trong nhà nói truyện trên nóc có người nghe trộm mà chẳng biết.

Đạo-Tĩnh cười nói: ai biết trên nóc nhà có người được. Bác ở đâu lại?

— Tôi ở trên núi lại đây.

Nói rồi Thông-Tuệ lấy giây lưng ra trói tiều hòa thượng lại và bảo rằng: Người ở đâu đến? Ở đây nghe trộm để làm gì?

Tiều hòa-thượng trừng hai mắt nhìn, không nói gì cả. Thông-Tuệ đập vào vai y một cái, nói: Người câm à?

Bị vỗ vào người một cái, đau đến tận xương tiều hòa-thượng kêu ái chà, rồi nói: Để tôi xin nói.

Thông-Tuệ cười, bảo: Thế thì nói mau lên.

— Giáo-chủ tôi sai tôi lại đây.

Thông-Tuệ hỏi luôn: Giáo-chủ nhà ngươi là ai?

— Là Phi-Long sư-thái.

Giật mình kinh sợ, Thông-Tuệ hỏi luôn: Phi-Long sư-thái sai ngươi lại đây à?

— Không phải, nhân vì đồ-dệ ngài là Lê-hồng-Ngọc đang nửa đêm đi Từ-châu, ngài không yên tâm, nên sai tôi xuống xem đề tiếp ứng.

Còn-Luân hỏi luôn : Lê-hồng-Ngọc vừa đi rồi, sao người không cùng về với nàng ?

— Nhân thấy các ngài bàn bạc, nên còn ở lại nghe chưa đi vội.



HỒI THỨ MƯỜI MỘT

*Gặp lão-sư, trinh-thám bỏ mình,
Vờ nhập-giáo, anh-hùng chích huyết.*

NGHE xong nhời tiểu hòa-thượng, Thông-Tuệ cười, nói : Không lấy gì làm lạ. Thế ra người là người ám-thám của Phi-Long sư-thái, vậy họ, tên người là gì ?

— Tôi là Mao-tinh, trước ở hội « Thất-tinh », bây giờ nhập với « Bạch-liên giáo », nhưng bọn bảy anh em chúng tôi vẫn ở trước mặt Phi-Long sư-thái để Ngài sai khiến.

— Nhập với « Bạch-liên-giáo », ngoài hội « Thất-tinh » các người, còn có bọn nào nữa không ?

— Lại còn có đảng « Thiết-xích » ở Hồ-bắc, đảng « Bạch-khô » ở Giang-tây, hiện cũng đã nhập giáo với chúng tôi.

— Những bí-mật trong giáo, người có biết không ? Lắc đầu Mao-tinh nói : Tôi không biết được.

— Mao-tinh nói đến đấy thì Nam-cung-Bá nhẩy lại nhắm đầu đập một cái, nói : Mày không biết được, thì tao cho mày không biết được mãi mãi.

« Ừ » một tiếng, hồn vía Mao-tinh đã tiêu-rao nơi chín suối.

Thông-Tuệ vội nói : Người còn tỉnh trẻ quá ! Tỉnh nết nóng này ấy bao giờ mới đổi được ? Ta còn đương hỏi y mà người lại vội đánh chết ngay đi.

Nam-cung-Bá cười khi khi nói : Rõ thật cần mà không tốt, con đỡ tay lão-sư mà lại bị quở mắng.

— Thôi, thôi, con đã cần thế thì bây giờ mang cái thầy này ra ngoài đồng chôn đi.

Nam-cung-Bá vác luôn thầy Mao-Tĩnh lên vai, phi-thân đi ngay,

Đạo-Tĩnh quay nói với Thông-Tuệ rằng :

Đại-sur đến vừa may lắm ! Chúng tôi đương dự bị tụ họp các tay giỏi đề tiêu trừ đảng giặc ở Lao-sơn.

Thông-Tuệ nói tiếp luôn : Đến đấy thế nào được ! Bác không biết có Phi-Long sư-thái ở đấy ư ?

Đạo-Tĩnh liền đem câu truyện Lê-hồng-Ngọc, đầu đuôi nói lại một hồi. Cau mày, Thông-Tuệ nói : Thế thì làm được đấy. Bọn ta lại họp người đi phá núi Lao-sơn, việc đó nên lắm, nhưng chỉ ngại Kinh-sơn-Ngọc đã đến núi Liên-hoa rồi.

Đạo-Tĩnh vội hỏi đầu đuôi câu truyện, thì Thông-Tuệ liền đem truyện định phá núi Liên-hoa và việc cho Kinh-sơn-Ngọc đi, kể lại trước sau.

Đạo-Tĩnh nói : Việc ấy dễ làm lắm, nhưng bây giờ chưa đủ người làm việc. Vân-Phượng thì trong mấy hôm nữa cần phải đến chỗ Lê-hồng-Ngọc hẹn đề ứng dụng. Để Kinh-sơn-Ngọc, Nam-cung-Bá hai người đi trước làm nội ứng tôi chỉ ngại ngộ sự mất. Cứ như ý tôi thì bây giờ sai người đến bảo Kinh-sơn-Ngọc về ngay. Trước hết ta phá Lao-sơn đã, rồi sau núi Liên-hoa không ngại gì, Như bây giờ để Kinh-sơn-Ngọc đến Liên-hoa trá hàng, vạn-nhất Phi-Long sư-thái biết, thì việc đó không làm xuôi được đâu.

Thông-Tuệ nói : Như thế phải đấy. Đêm nay tôi đến đem Kinh-sơn-Ngọc về, bác nghĩ thế nào ?

— Thế thì hay lắm. Nhân tiện nhờ bác thuận lối qua lại tìm Vân-Phượng, bảo cháu kíp lại ngay chỗ đó nhá ! Thông-Tuệ gật đầu rồi khởi hành.

Nói lại Kinh-sơn-Ngọc ở trại Lãng-gia khởi hành, vào khoảng giờ thìn thì tới núi Liên-hoa. Kinh-sơn-Ngọc nhìn lên trên núi thấy cây-cối um-tùm, núi cao chót-vót, mây phủ xương che mờ-mịt, khe núi dễ kêu, trên cánh vượn hót. Một cái ngòi rộng chừng hai trượng vòng quanh chân núi. Trên ngòi có bắc một cầu đá nhỏ là đường đi vào núi. Sang qua cầu, theo lối quanh co, Sơn-Ngọc từ từ leo lên núi. Đường lối càng đi càng hẹp, chỉ vừa một người đi lọt, hai bên thì vách đá ngất giời, hiểm trở lạ-lùng. Đi được một quãng, thấy trước mặt có cổng sắt, hai cánh đóng chặt, Sơn-Ngọc chạy đến gần nhìn

NGHĨA MÀU-NHIỆM VỀ “KHÍ-CÔNG”

(Tiếp theo)

Đại phạm người nào phổi mạnh thì sức tất mạnh, phổi yếu thì sức tất yếu, đó là bởi sự hô-hấp nhiều hay ít vậy.

Nhu-thuật của phái Bắc, trước đây vài mươi năm, có nhiều người chỉ chuyên luyện tập sự hô-hấp cho khí lực mạnh thêm ra, thế mà tới khi thành-hiệu, cũng có nhiều sự lạ lùng. Có người xưa nay vẫn gầy gò yếu đuối, vì được cái công phu luyện tập hô-hấp trong mười năm, hai bắp tay ngày thêm khỏe ra, có thể nhắc nổi cái trọng vật nặng tới bảy trăm cân trở lên.

Còn như phái Nam, luyện phép vận-sử thì nhiều, mà luyện phép hô-hấp thì ít. Vì họ cho là cái công hô-hấp, dầu tăng gia huyết khí, nhưng nếu không cẩn-thận, thì lại thêm hại vào thân.

Sau có một vị Tuệ-Mãnh đại-sư, chống gậy sang Nam, chuyên-thụ cái bí-quyết về hô-hấp. Từ đó, phái Nam mới biết luyện phép ấy.

Chả bao lâu phép ấy càng ngày càng thịnh, luyện phép vận-sử, ai cũng luyện cả hô-hấp, mà cái nhu-thuật của phái Nam mới biến đổi đi.

Những lời khẩu-chuyên bí-quyết của Tuệ-Mãnh đại-sư chép ở sau này :

Sự hô-hấp phải kiêng bốn điều :

1. Kiêng lúc ban đầu thở mạnh quá.

Ban đầu thở hít đến bốn mươi chín độ là cùng; sau hãy dần dần tăng lên, nhưng không nên mỗi lần đến ngoài trăm độ.

(Còn nữa)

IMP. TRUNG-BAC TAN-VAN, HANOI

*Certifié conforme au tirage 2000 exemplaires
Hanoi le 9 Novembre 1935*